

ပိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မြတ်စွာဘုရား၏ ဥဒါန်းစကားများ

ဦးသော်ဇင်

ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့မှ စ၍
 နောက်ဆုံး မဟာပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်သည်အထိ
 မြတ်စွာဘုရား ကျူးရင့်ခဲ့သော ဥဒါန်းစကားများ၊
 သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းသော သဘောတရားရေးရာ
 အတွေးအခေါ်များနှင့်
 လှပသေသပ်၍ မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းလှသော
 ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကလေးများ ပါဝင်ပါသည်။

ဘာသာရေး၊ သဘောတရားရေးအရ ဖတ်ရှုလေ့လာရန်နှင့်
 ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းသဖွယ် ဖတ်ရှုနိုင်ကြရန်
 စာရေးဆရာကြီးဦးသော်ဇင်က လုံ့လပြုထားပါသည်။

utz0008

2000.00 Ks

မြတ်စွာဘုရား၏ဥဒါန်းစကားများ၊ ဦးသော်ငင်

စာမူကိစ္စမှာ ၁၉၆ မူကိစ္စမှာ ၁၂ • ဝဇင်တီ x ၁၈ • ၅ ငင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ မတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၆၀ စာပေလွှဲ၏ ပထမအကြိမ်မူ၊

ရောင်းဈေး ၂၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

မြတ်စွာဘုရား၏
ဥဒါန်းစကားများ
ဦးသော်ဇင်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၅

မာတိကာ

- နိဒါန်း	၅
၁။ ဗောဓိဝဂ်	
၁- ပထမ ဗောဓိသုတ်	၁၃
၂- ဒုတိယ ဗောဓိသုတ်	၁၄
၃- တတိယ ဗောဓိသုတ်	၁၆
၄- ဟုံဟုက်သုတ်	၁၉
၅- ဗြာဟ္မဏသုတ်	၂၀
၆- မဟာကဿပသုတ်	၂၁
၇- အကေလပကသုတ်	၂၂
၈- သင်္ဂါမဇိသုတ်	၂၃
၉- ဇဋ္ဌိလသုတ်	၂၅
၁၀- ဗာဟိယသုတ်	၂၆
၂။ မုစလိန္ဒဝဂ်	
၁- မုစလိန္ဒသုတ်	၃၂
၂- ရာဇေသုတ်	၃၃
၃- ဒဏ္ဍသုတ်	၃၅
၄- သက္ကာရသုတ်	၃၆

၅-	ဥပါသကသုတ်	၃၇
၆-	ဂမ္ဘီနီသုတ်	၃၈
၇-	ဧကပုတ္တကသုတ်	၄၀
၈-	သုပ္ပဝါသာသုတ်	၄၁
၉-	ဝိသာခါသုတ်	၄၇
၁၀-	ဘဒ္ဒိယသုတ်	၄၈

၃။ နန္ဒဝဂ်

၁-	ကမ္မဝိပါကဇေသုတ်	၅၁
၂-	နန္ဒသုတ်	၅၂
၃-	ယသောဇေသုတ်	၅၇
၄-	သာရိပုတ္တသုတ်	၆၃
၅-	မဟာမောဂ္ဂလာနသုတ်	၆၃
၆-	ပိလိန္ဒဝစ္ဆသုတ်	၆၄
၇-	သက္ကုဒါနသုတ်	၆၆
၈-	ပိဏ္ဍပါတိကသုတ်	၆၈
၉-	သိပ္ပသုတ်	၇၀
၁၀-	လောကသုတ်	၇၃

၄။ မေဃိယဝဂ်

၁-	မေဂိယသုတ်	၇၆
၂-	ဥဒ္ဒတသုတ်	၈၃
၃-	ဂေါပါလကသုတ်	၈၄
၄-	ယက္ခပဟာရသုတ်	၈၆
၅-	နာဂသုတ်	၈၈
၆-	ပိဏ္ဍောလသုတ်	၉၁

၇- သာရိပုတ္တသုတ်	၉၂
၈- သုန္ဒရီသုတ်	၉၃
၉- ဥပသေနသုတ်	၉၇
၁၀- သာရိပုတ္တဥပသမသုတ်	၉၈

၅။ သောတာဝင်

၁- ပိယတယသုတ်	၁၀၀
၂- အပ္ပာယုကသုတ်	၁၀၁
၃- သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိသုတ်	၁၀၂
၄- ကုမာရကသုတ်	၁၀၇
၅- ဥပေါသထသုတ်	၁၀၈
၆- သောဏသုတ်	၁၁၆
၇- သင်္ခါရေဝတသုတ်	၁၂၁
၈- သံဃဘေဒသုတ်	၁၂၂
၉- သာတယမာနသုတ်	၁၂၃
၁၀- စူလပန္နကသုတ်	၁၂၄

၆။ စစ္စန္ဒဝင်

၁- အာယုသင်္ခါရောဿဇ္ဇနသုတ်	၁၂၆
၂- သတ္တဇဋိလသုတ်	၁၃၁
၃- ပစ္စဝေက္ခဏသုတ်	၁၃၄
၄- ပထမ နာနာတိတ္ထိယသုတ်	၁၃၅
၅- ဒုတိယ နာနာတိတ္ထိယသုတ်	၁၄၂
၆- တတိယ နာနာတိတ္ထိယသုတ်	၁၄၆
၇- သုဘူတိသုတ်	၁၅၀
၈- ဂဏိဏသုတ်	၁၅၁

- ၉- ဥပါတိဓာဝန္တိသုတ် ၁၅၃
- ၁၀- ဥပ္ပဇ္ဇန္တိသုတ် ၁၅၄

၇။ ဣဋ္ဌဝဂ်

- ၁- ပထမ လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယသုတ် ၁၅၈
- ၂- ဒုတိယ လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယသုတ် ၁၅၉
- ၃- ပထမ သတ္တသုတ် ၁၆၀
- ၄- ဒုတိယ သတ္တသုတ် ၁၆၁
- ၅- အပရ လကုဏ္ဍက ဘဒ္ဒိယသုတ် ၁၆၂
- ၆- တဏှာသင်္ခယသုတ် ၁၆၄
- ၇- ပပဉ္စေယသုတ် ၁၆၅
- ၈- ကစ္ဆာနသုတ် ၁၆၅
- ၉- ဥဒပါနသုတ် ၁၆၆
- ၁၀- ဥတေနသုတ် ၁၆၉

၈။ ပါဠိလိဂါမိယဝဂ်

- ၁- ပထမ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ် ၁၇၁
- ၂- ဒုတိယ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ် ၁၇၂
- ၃- တတိယ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ် ၁၇၃
- ၄- စတုတ္ထ နိဗ္ဗာန ပဋိသံယုတ္တသုတ် ၁၇၄
- ၅- စုန္ဒသုတ် ၁၇၅
- ၆- ပါဠိလိဂါမိယသုတ် ၁၈၁
- ၇- ဒွိဓာပထသုတ် ၁၉၀
- ၈- ဝိသာခါသုတ် ၁၉၁
- ၉- ပထမ ဒဗ္ဗသုတ် ၁၉၄
- ၁၀- ဒုတိယ ဒဗ္ဗသုတ် ၁၉၅

နိဒါန်း

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်တို့ကို ပိဋကတ် အားဖြင့် ဝေဖန်ပါသော် သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ ဟူ၍ သုံးပါး အပြား ရှိလေသည်။ ယင်းသုံးပါးကို ပိဋကတ်သုံးပုံဟု ခေါ်ကြ၏။ ထို့ပြင် နိကာယ်အားဖြင့်လည်း ဝေဖန်ကြပါသေးသည်။ နိကာယ် ဖြင့် ဝေဖန်ပါသော် ထိုတရားတော်တို့သည် ဒီဃနိကာယ်၊ မဇ္ဈိမ နိကာယ်၊ သံယုတ္တ နိကာယ်၊ အင်္ဂုတ္တရ နိကာယ်နှင့် ခုဒ္ဒကနိကာယ် ဟူ၍ ငါးပါးအပြား ရှိလေသည်။ ယင်းနိကာယ်တို့ကို တစ်ဖန် ပိဋကတ် သုံးပုံဖြင့် ဆက်စပ်လိုက်ပါသော် အချို့သော နိကာယ်မှာ သုတ္တန်၊ အချို့သော နိကာယ်မှာ ဝိနည်း၊ အချို့သော နိကာယ်မှာ အဘိဓမ္မာ တွင် သက်ဝင်လေသည်။

သုတ္တန် ပိဋကတ်တွင် ပါဝင်သော နိကာယ်တို့မှာ ခုဒ္ဒကပါဌ၊ ဓမ္မပဒ၊ ဥဒါန်း၊ ဣဘိဝုတ်၊ သုတ္တနိပါတ်၊ ဝိမာနဝတ္ထု၊ ပေတဝတ္ထု၊ ထေရဂါထာ၊ ထေရီဂါထာ၊ အပဒါန်၊ ဗုဒ္ဓဝင်၊ စရိယာပိဋက၊ ဇာတက၊ နိဒ္ဒေသ၊ ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်၊ မိလိန္ဒပဉ္စာ၊ နေတ္တိနှင့် ပေဋ ကောပဒေသတို့ဖြစ်၏။

ဤနိကာယ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျမ်းမှ ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် မိလိန္ဒ ပဉ္စာ သုံးကျမ်းကို စမ်းသပ်ပြီး ဘာသာပြန်ကြည့်ရာ စာရှုသူတို့

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကောင်းစွာ လက်ခံသည်ကို တွေ့ရ၍ အတော်ပင် အပန်းပြေခဲ့ပါသည်။ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဤကျမ်းမြတ် ရတနာတို့သည် ရှေးအခါက ရဟန်းတော်တို့ ပိဋကတ်တိုက်များတွင် ကိန်းဝပ် စံပယ်လျက် နေကြရာ လူတို့သည် အများအားဖြင့် ရဟန်းတော်များ ဟောကြားမှသာ နာကြားရလေသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးတို့မှာမူ ဤသို့ ဓမ္မတရား ဟောကြားမည့် ရဟန်းတော်များ ပြည်ပြည်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက် မရှိသဖြင့် စေတနာရှင် အချို့သည် သူတို့၏ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် သင့်လျော် ကောင်းမြတ်မည်ထင်သော ကျမ်းအချို့ကို ပိဋကတ်တော်မှ ထုတ်နုတ် ပြန်ဆိုပေးကြလေသည်။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရပါသော် မိလိန္ဒပဉ္စာနှင့် ဓမ္မပဒကို ခေတ်သစ်စနစ်ဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုရန် အကြံဉာဏ်ရသည်မှာ ထိုအင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်၊ ဟိန္ဒူဘာသာပြန်တို့ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

စင်စစ် ပထမဆုံး ပွဲထုတ်လိုသောကျမ်းမှာ ဥဒါန်းပါဠိတော် ဖြစ်၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီအခါက ဟင်္သာတမြို့ စတုတ္ထမြောက် မြစ်ကွေ့ဆရာတော် ဦးပညာဝံသသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းမှ ပြန်ကြွလာသည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် စာရေးသူအား သီဟိုဠ် အက္ခရာရေး ဥဒါန်းစာအုပ်ငယ်ကလေး တစ်အုပ်ပေး၏။ စာရေးသူသည် ထိုစာအုပ်ကလေးကို ကြည့်ပြီး လွန်စွာ နှစ်သက်ကြည်နူးခဲ့၏။ ခုဒ္ဒကနိကာယ်တွင် ဥဒါန်း ပါဠိတော်ကို သက်သောင့်သက်သာ မြန်မာအက္ခရာဖြင့် လွယ်ကူစွာ ကြည့်ရှုနိုင်ပါသော်လည်း ပိဋကတ်စာအုပ်ကြီးတို့တွင် ရောနှောနေသဖြင့် သူ့ချည်း သက်သက် ကွက်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မကြည့်မိချေ။ ယခုမူ စာအုပ်ငယ်ကလေး ဖြစ်၍ အစအဆုံး တစ်လျှောက်လုံး ဖတ်ပစ်လိုက်နိုင်

သဖြင့် ပို၍ ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် ပိဋကတ် မဟာ သမုဒြာမှ မွန်မြတ်သော ဓမ္မရတနာတို့ကို ဤသို့လျှင် သီးခြား ထုတ်ဖော်ပေးရပါမူ ကောင်းပေမည်ဟု အားသစ်ကာ စိတ်ကူးယဉ် ခဲ့ဖူး၏။ ပထမဆုံး စာအုပ်သည် ဤဥဒါန်း ဖြစ်ရမည်ဟု ရင့်ကျူး ခဲ့ပါသော်လည်း အခြေအနေအရ မိလိန္ဒပဉ္စာ၊ ဓမ္မပဒနှင့် မဟာဗုဒ္ဓ ဝင်တို့သာ ရှေးဦးစွာ အသီးအသီး ပန်းသွားကြပြီး စာရှုသူတို့ စိတ် နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးစေခဲ့ကြလေသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားစကားတို့တွင် အဘယ်တရားက သာ၍ကောင်းသည်ဟု ကွက်၍ ပြောရန် ခက် သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် လူတန်းစားအမျိုးမျိုး၊ စိတ်နေသဘော ထား အစားစားအပေါ် မူတည်ပြီး ဓမ္မတရားတို့ကို ဟောကြားတော် မူခဲ့သည်။ ထိုတွင် မင်းစိုးရာဇာ၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည်လယ် လုပ်၊ သစ်ခုတ် နွားကျောင်း၊ သူတောင်းစား၊ အရက်သမားနှင့် အဟိတ် တိရစ္ဆာန်များပင် ပါဝင်၏။ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝါသနာ စရိုက် အကြိုက်နှင့် ထိတွေ့တိုက်ဆိုင်အောင် ညွှန်ကြားထားသော တရားတော်တို့ ဖြစ်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် တစ်စုံတစ်ရာ သော တိုက်ဆိုင် ထိတွေ့မှုဖြင့် ဘယ်တရားသည် အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်ရန် ခက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားပြရာတွင် အတု မရှိ ကျွမ်းကျင်လှစွာ၏။

အခါတစ်ပါး အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူ၏ တပည့်တစ်ဦး အား တရားညွှန်ပြ၏။ ဘယ်သို့ပင် ကြိုးကြိုးစားစား ပြပါသော် လည်း ထိုတပည့်သည် သဘောတရားကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်ခြင်း မရှိချေ။ နောက်ဆုံးတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လက်လျှော့ကာ ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ

မြတ်စွာဘုရားသည် “သာရိပုတ္တရာ၊ ဤအရာသည် သင်၏ အရာ မဟုတ်ချေ။ ဗုဒ္ဓ၏ အရာသာ ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓသည်သာ သတ္တဝါတို့၏ အလိုဆန္ဒကို ကောင်းစွာသိသည်” ဟု မိန့်ကြားကာ သူ့တပည့်ကို ခေါ်ပြီး တရားပြတော်မူ၏။ များများ မဟုတ်၊ ဂါထာတစ်ပုဒ်ဖြင့် တရားသဘောကို တွေးတောနိုင်သော အခြေသို့ ရောက်သွားလေ သည်။

ဤကဲ့သို့သော အခြင်းအရာတို့ဖြင့် ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်တို့ကို အဘယ်သို့လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ သာမန် အမြင်ဖြင့် ဘယ်တရားသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ဝံ့ မည်နည်း။ သို့ရာတွင် ဥဒါန်းသည် ရွှင်လန်းလှပါ၏။ သာယာ ကြည်နူး ရွှင်မြူးဖွယ် ကောင်းလှပါ၏ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ပထမ သင်္ဂါယနာတင် အရှင်တို့က ဥဒါန်းကို ဤသို့ မြွက်ကြားကြပါသည်။

သောမနဿ ဉာဏ်ဖြင့် ပြီးသော၊ ဂါထာနှင့်ယှဉ်သော ရှစ်ဆယ့်နှစ်ပါးသော သုတ်တို့ကို ဥဒါန်းဟူ၍ သိအပ်၏။

ဥဒါန်းသည် ရွှင်လန်းစွာ ကျူးရင့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားသည် မျက်မှောက်တွေ့မြင်ရသော အကြောင်းအရာ အဖြစ် အပျက်ပေါ်တွင် ဓမ္မတရားကို တွေ့မြင်တော်မူရာ ကြည်နူးလှသဖြင့် ရင့်ကျူးသော တရားအပေါင်းကို ဥဒါန်းဟု သတ်မှတ် ခေါ်တွင် ကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြန်မာလို ညည်းချင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူလေ သည်။

အော် ဂိမ္မာန်အတာ၊ ချိန်အခါကို၊ စိန်ကြာညောင်လွ၊ ရောင် ကြိုးကြွမှာ၊ အလှငယ်ထူးချွန်၊ သုံးရွှေမှူး ကြောကြူးလွန်တို့၊ လွမ်း ဝှန်ငယ်ရှည်ပြန်၊ ဆည်မတန်အောင်၊ ငွေနားပန်ရှင်၊ တောမီးခင်လဲ၊ မနှင်ထွန်တိုက်၊ ချွန်စူးငယ်စိုက်လို့၊ အလိုက်ကယ်စာရေ၊ စဉ်ဆက်

မျိုးလာ ကြက်ရိုးစာနှင့်၊ ဘာသာငယ်ဖွေသည်၊ ခေါင်ရေပျော်ပွဲ
ဖွဲ့ကြတယ်။ တံငါလောင်းလှေ၊ တပုံတသီး၊ ဒေါင်ဒင်တီးလို့၊ ယဉ်
စီးငယ်ထွေသည်၊ ကြည်ရေညှိလဲ့ စိမ်းမြတယ်။ ပြဘင်္ဂရ၊ ဖန်နေ
နန်းလဲ၊ ပြင်ခန်းလှလို့၊ ဖဂ္ဂုန မာသံ၊ လအဖန်ကို၊ ဘယ်ညှဏ်ပိုင်
ရှင်၊ မလွမ်းအောင် ဆင်ပျံမယ်။

ရှစ်ခွင်တိုင်း မှန်မှိုင်းတဲ့ ပတ်လည်၊
သစင်ကြွင်းငယ်နှင့်
အင်ကြင်း သန္တာညွန့်တို့
ဖူးကွန် ကိုက်စည်။
ဘမရာ ရွှေပိတုန်းငယ်တို့
ရွှေသုံးကြ ဝတ်ရည်
ညွတ်ကြည်ဘွဲ့ဖော်ကွဲ။
ယင်းသည့်နေ့ဆိုင်၊ ရသေ့သူတော်တိုင်မှ
ညှဏ်မခိုင်၊ ဈာန်ယိုင်လျှောရတယ်
ရာသီတွင် စာညီပြောပေပ
ကြော၍ သာမြဲ။ ။

ဥဒါန်းပါဠိတော်၏ ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း ဤနည်း ဆင်ဆင်
ဖြစ်၏။ ရှေးဦးစွာ အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဖော်ပြပြီးနောက်
ထိုနှင့် စပ်လျဉ်းသော ဥဒါန်းဂါထာ ကျူးရင့်လေသည်။ စာရေးသူ
ဘာသာပြန်ဆိုသော ဓမ္မပဒမှာလည်း ဂါထာတို့၏ အထက်တွင်
ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများ ပါဝင်လေသည်။ စင်စစ် ဓမ္မပဒ ပါဠိတော်
တွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဝတ္ထုတို့ မဟုတ်ချေ။ အရှင်ဗုဒ္ဓဃောသ၏
အဋ္ဌကထာ စကားကို လိုရင်းကောက်နုတ် အကျဉ်းချုပ် ဖော်ပြလိုက်
ခြင်း ဖြစ်၏။ ဥဒါန်းဂါထာတို့၏ အထက်တွင် ပါဝင်သော အကြောင်း

အရာတို့ကား ဥဒါန်း ပါဠိတော်မှာပင် တိုက်ရိုက်လာသော ဝတ္ထု
ဇာတ်လမ်းတို့ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီး နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်း
၍ ခိုင်လုံ ပြည့်စုံ၏။ ဇာတ်လမ်းတို့မှာ မတိုလွန်း မရှည်လွန်း အနေ
တော် သင့်လျော်သော အရွယ်ဖြစ်၏။

ပါဠိတော် စကားများမှာ အခိုင်အမာဖြစ်၍ လွန်စွာ သေချာ
လှပါ၏။ ခိုင်မာ သေချာခြင်းကို ဦးစားပေးရသဖြင့် စကားအထပ်
ထပ် ဆိုရသော အရာအတန်များစွာ ပါဝင်သည်။ ဤဘာသာပြန်
တွင်မူ သက်သောင့်သက်သာ ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ထိုအကြိမ်ကြိမ် အခါခါ
ဆိုသော စကားတို့ကို ထည့်သွင်း ပြန်ဆိုခြင်း မပြုတော့ပါ။ သိ
လောက်ရုံမျှ တစ်ခါသာ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ပါဠိတော်
စကား ချွတ်ယွင်း တိမ်းပါးခြင်းကား အလျဉ်းမရှိသည့်ပြင် သက်သာ
ချောင်လည်စွာ ကြည့်ရှုလေ့လာရခြင်း၊ အချိန်ကုန်နည်းခြင်း၊ စာအုပ်
ဖိုး သက်သာခြင်း စသော အကျိုးအာနိသင်တို့ပင် ရရှိလိမ့်မည်ဟု
ယုံကြည်ပါသည်။ ဤစာအုပ်၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း
မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို လူအများ သုံးဆောင်နိုင်စေရန် ဖြစ်ပါ
သည်။

မြတ်စွာဘုရား သာယာကြည်နူးသဖြင့် ဥဒါန်း ကျူးရင့်သော
သုတ်တို့ကို ကြည့်ရှုလေ့လာရသောကြောင့် အဘယ်မျှ ကြည်နူး
မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းမည်နည်း။ ဤတွင် သုတ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ့်
နှစ်သုတ် ပါဝင်လေရာ သုတ်တိုင်း သုတ်တိုင်းသည် သာယာ ကြည်နူး
ဖွယ်အတိ ပြီး၏။ ပထမ ဗောဓိသုတ်တွင် မြတ်စွာဘုရားသည်
နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းပါး ဗောဓိပင်ရင်း၌ ထိုင်လျက် ဝိမုတ္တိသုခကို
ခံစားနေရာမှ ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူသော ဗောဓိ

ပင်သည် နေပူထီးတည်း သဲကန္တာရခရီးက ညောင်ပင် မဟုတ်ချေ။
 နေရဉ္ဇရာ မြစ်ညာ ကမ်းနားတွင် တည်ရှိ၏။ တော၏ သဘာဝ
 အလှမျိုး အသွယ်သွယ်ကို အတင့်အတယ် ခြယ်လှယ်သော ညောင်
 ညို သာဌမ်း ဗောဓိနန်းလည်း ဖြစ်သည်။ မျက်နှာစာတွင်လည်း
 နေရဉ္ဇရာ မြစ်ရေသာသည် အလွှာအလွှာ ဖြာဖြာထွေထွေ စီးလျက်
 နေလေသည်။ ဤသို့လျှင် သာယာရွှင်လန်းသော ရိပ်သာစခန်းတို့
 မှ ထွက်ပေါ်လာသော ဥဒါန်းတို့ ဖြစ်လေရာ လေ့လာသူတို့အား
 လည်း ဓာတ်ကူး၍ ကြည်နူးမည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။

မွေ့လျော်ဖွယ်ရာသည် ရတနာဖြစ်၏။ မွေ့လျော်ဖွယ်တို့
 တွင် တရားရတနာဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်းသည် မြတ်၏။ မွေ့လျော်
 စမ်းပါဘိ၊ ဗုဒ္ဓဓမ္မ၏ အရသာကို သာယာကြည်နူးလိုသူ လေ့လာ
 လိုသူတို့အတွက် ခုဒ္ဒကနိကာယ်တွင် ဤဥဒါန်းနှင့်အတူ ပါဝင်သော
 ဣတိဝုတ်နှင့် သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော် ဘာသာပြန်တို့လည်း အသင့်
 ရှိနေပါသည်။ ဤပါဠိတော်တို့သည် ဗုဒ္ဓဝါဒကို လေ့လာရန်အတွက်
 လေးနက် ခိုင်လုံသော အချက်အလက်တို့ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြား
 သုတေသီတို့သည် ဤကျမ်းတို့ကို အထောက်အထားပြုပြီး ဗုဒ္ဓဝါဒ
 ကို ဖော်ပြနေကြရာ မြန်မာတို့အနေဖြင့် အတန်ပင် နောက်ကျနေ
 လေသည်။ စင်စစ် ခုဒ္ဒကနိကာယ် ပါဠိတော်တို့သည် ဗုဒ္ဓဝါဒ၏
 သင်ခန်းစာ ဖတ်စာတို့လည်း ဖြစ်၏။ ဤဖတ်စာတို့ကို ဖတ်ရှု
 လေ့လာခြင်း မရှိဘဲ ဗုဒ္ဓဝါဒကို ဆွေးနွေးခြင်းမှာ ရယ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်
 နေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဝါဒအတွက် ဤကျမ်းတို့ကို ကောင်း
 စွာ လေ့လာထိုက်ပေသည်။

သော်ဇင်

mgyc.com

mgyc.com

၁။ ဗောဓိဝဂ်

၁-ပထမ ဗောဓိသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင်အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏ ပထမယံပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို အနုလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြောင်း အကျိုး တို့ကား-

- မသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ကုန်၏။
- ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဉ်ဖြစ်၏။
- ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဉ်ကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်၏။
- နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာယတန)

ဖြစ်၏။

အာယတန ခြောက်ပါးကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ဖြစ်၏။
 တွေ့ထိမှု ဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။
 ခံစားမှု ဝေဒနာကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ဖြစ်၏။
 တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ဖြစ်၏။
 စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ဖြစ်၏။
 ဖြစ်ကြောင်း ဘဝကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ဖြစ်၏။
 ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု မရဏ၊ စိုးရိမ်
 မှု သောကာ၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု
 ဒေါမနဿ၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု ဥပါယာသတို့ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။
 ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ဖြစ်ပွား၏။
 ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် သဘောကို
 သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥပါဒါန်ကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -
 အကြင်အခါ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်
 သော၊ လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှို့မြှိုက်တတ်
 သော၊ မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား
 စင်စစ်အားဖြင့် တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်
 လာကုန်၏။ ထိုအခါ အကြောင်းနှင့်တကွ တရား
 ကို အပြားအားဖြင့် သိသောကြောင့် ထို မကောင်း
 မှုမှ အပပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား ယုံမှားခြင်း
 အားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏။

၂-ဒုတိယ ဗောဓိသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလ
 တော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင် အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထို့

အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဝိမုတ္တိ သုခ ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏ မဇ္ဈိမယံပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို ပဋိလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

ဤအကြောင်းအရာ မဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား မဖြစ်။ ဤအကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ချုပ်၏။ ယင်းအကြောင်း အကျိုးတို့ ချုပ်ပုံကား-

မသိမှု အဝိဇ္ဇာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်၏။

ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဉ် ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဉ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်၏။

နာမ်ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာ ယတန) ချုပ်၏။

အာယတန ခြောက်ပါး ချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်၏။

တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ချုပ်၏။

ခံစားမှု ဝေဒနာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ချုပ်၏။

တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်

ချုပ်၏။

စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်၏။

ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု မရဏ၊ စိုးရိမ်မှု သောက၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿ၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု ဥပါယာသတို့ ချုပ် ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ချုပ်ပျောက်၏။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

အကြင်အခါ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ် သော၊ လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှို့မြှိုက်တတ် သော၊ မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား စင်စစ်အားဖြင့် တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ် လာကုန်၏။ ထိုအခါ အဝိဇ္ဇာ စသော အကြောင်း တရားတို့၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို သိသောကြောင့် ထို မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား ယုံမှား ခြင်း အားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏။

၃-တတိယ ဗောဓိသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလ တော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင် အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထို အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထ တော်မူ၍ ညဉ့်၏ နောက်ဆုံး ပစ္စိမယံပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ ပဋိလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။

ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏။

ဤအကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းတရား မဖြစ်လတ်သော် ဤအကျိုးတရား မဖြစ်။ ဤအကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤအကျိုးတရား ချုပ်၏။ ယင်းဖြစ်ပုံ ချုပ်ပုံကား-

မသိမှု အဝိဇ္ဇာကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ ဖြစ်ကုန်၏။
ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရတို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဉ် ဖြစ်၏။
ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဉ်ကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်၏။
နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာယတန)

ဖြစ်၏။

အာယတန ခြောက်ပါးကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ဖြစ်၏။
တွေ့ထိမှု ဖဿကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ဖြစ်၏။
ခံစားမှု ဝေဒနာကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ဖြစ်၏။
တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ဖြစ်၏။
စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ဖြစ်၏။
ဖြစ်ကြောင်း ဘဝကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ဖြစ်၏။
ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု မရဏ၊ စိုးရိမ်မှု သောကာ၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿတို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ဖြစ်ပွား၏။

မသိမှု အဝိဇ္ဇာ၏ သာလျှင် အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်၏။

ပြုပြင်စီရင်မှု သင်္ခါရ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ်
ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်၏။
နာမ်ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး (သဠာ
ယတန) ချုပ်၏။

အာယတန ချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်၏။
တွေ့ထိမှု ဖဿ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု ဝေဒနာ ချုပ်၏။
ခံစားမှု ဝေဒနာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ
ချုပ်၏။

တပ်နှစ်သက်မှု တဏှာ ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန်
ချုပ်၏။

စွဲလမ်းမှု ဥပါဒါန် ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်
၏။

ဖြစ်ကြောင်း ဘဝ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ
ချုပ်၏။

ပဋိသန္ဓေနေမှု ဇာတိ ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုမှု ဇရာ၊ သေမှု
မရဏ၊ စိုးရိမ်မှု သောက၊ ငိုကြွေးမှု ပရိဒေဝ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲမှု ဒုက္ခ၊
စိတ်ဆင်းရဲမှု ဒေါမနဿ၊ ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု ဥပါယာသတို့ ချုပ်
ကုန်၏။

ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ချုပ်၏။
ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသဘောကို သိတော်မူ၍
ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥပါဒါန်းစကားကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -
အကြင်အခါ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်
သော၊ လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှို့မြှိုက်တတ်

သော၊ မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ဗြာဟ္မဏအား စင်စစ်အားဖြင့် တရားတို့သည် ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ် လာကုန်၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်ကို တောက်ပစေ သော နေမင်းသည် အမိုက်တိုက်ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်နေသကဲ့သို့ ထိုဗြာဟ္မဏသည် မာရ်စစ်သည် ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်၏။

၄-ဟုံဟုက်သုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရဝေလ တော နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းနား အပေါ်လ ညောင်ပင် အနီး၌ နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ် ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခ ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိ မှ ထတော်မူ၏။

ထိုအခါ တဟုန်းဟုန်း မာန်မူခြင်းကို ပြုတတ်သော သဘော ရှိသော ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဂေါတမ၊ အဘယ်မျှဖြင့် ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်ပါသနည်း။ ဗြာဟ္မဏ အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤပြဿနာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော် မူ၏ -

အကြင်သူသည် မကောင်းမှုကို အပပြုပြီး
 ဖြစ်၏။ တဟုန်းဟုန်း မာန်မူခြင်းသဘော မရှိ။
 ကိလေသာ ဟူသော ဖန်ရည် မရှိ။ ဘာဝနာကို
 စီးဖြန်းအားထုတ်သော စိတ်ရှိ၏။ သိခြင်း၏ အဆုံး
 အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို
 ကျင့်သုံးပြီးဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဗြာဟ္မဏ
 မည်၏။ ထိုဗြာဟ္မဏသည် သဘောဖြင့် မြတ်သော
 စကားကိုလည်း ဆိုရာ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည်
 လောကဝယ် တစ်စုံတစ်ရာ အာရုံ၌ တပ်မက်မှု
 စသည် တိုးပွားခြင်း မရှိ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဟုတ်
 မှန်သော သဘောဖြင့် ငါဗြာဟ္မဏဟု ပြောဆိုထိုက်
 ၏။

၅-ဗြာဟ္မဏသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး
 ၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။
 ထိုအခါ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၊ အရှင်မဟာ
 ကဿပ၊ အရှင်မဟာကစ္စာယန၊ အရှင်မဟာကောဠိက၊ အရှင်မဟာ
 ကပ္ပိန၊ အရှင်မဟာစုန္ဒ၊ အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ အရှင်ရေဝတနှင့် အရှင်နန္ဒ
 တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအရှင်မြတ်တို့ လာကြသည်ကို အဝေး
 ကပင် မြင်၍ ရဟန်းတို့အား “ရဟန်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏဖြစ်သော ထို
 သူတို့ လာကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့၊ ဗြာဟ္မဏဖြစ်သော ထိုသူတို့
 လာကြကုန်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဗြာဟ္မဏဇာတ် ရှိသော ရဟန်း တစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား၊ အဘယ်မျှဖြင့် ဗြာဟ္မဏ မည်ပါသနည်း။ ဗြာဟ္မဏ အဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရား တို့ကား အဘယ်မျှတို့ပါနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပြဿနာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော် မူ၏ -

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မကောင်းမှု တရားတို့ ကို အပပြုပြီးဖြစ်လျက် အခါခပ်သိမ်း သတိရှိကုန် သည် ဖြစ်၍ သွားလာ နေထိုင်ကုန်၏။ သံယောဇဉ် ကုန်ခန်းပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို သိပြီးဖြစ်ကုန်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ လောက၌ အမှန်စင်စစ် ဗြာဟ္မဏ တို့ မည်ကုန်၏။

၆-မဟာကဿပသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာကဿပသည် မကျန်းမမာ အနာ နှိပ်စက်သည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်လျက် ပိပ္ပလိ လိုဏ်ဂူ၌ နေတော်မူ၏။ ထို့နောက် အခါတစ်ပါး၌ အရှင်မဟာကဿပ သည် ထိုအနာမှ ထမြောက်၏။ ထိုအနာမှ ထမြောက်ပြီးသော အရှင်မဟာကဿပအား ‘ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင် ရမူ ကောင်းလေစွ’ ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သမီး ငါးရာတို့သည် အရှင်မဟာကဿပ၏

ဆွမ်းရေးအတွက် ကြောင့်ကြစိုက် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ အရှင် မဟာကဿပသည် ထိုနတ်သမီး ငါးရာတို့ကို ပယ်ကာ နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက် လမ်းခရီး၊ ခိုကိုးရာမဲ့တို့ ရပ်ကွက် လမ်းခရီး၊ ရက်ကန်းသည် ရပ်ကွက် လမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းခံဝင်တော် မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းခံလှည့်လည်နေသော အရှင်မဟာ ကဿပကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းအရာကို သိတော် မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

သူတစ်ပါးတို့ မွေးမြူမှု မခံမူ၍ (လာဘ်ပူဇော် သကာအတွက် မိမိကိုယ်ကို) ထင်ရှားအောင် မပြု သော ဣန္ဒြေတို့ကို ဆုံးမပြီး၍ အရဟတ္တဖိုလ် ဟူသော အနှစ်သာရ၌ တည်သော၊ အာသဝေါ ကုန် ခန်းပြီး၍ အပြစ်ဒေါသကို ထွေးအန်ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ် ကို ဗြာဟ္မဏဟု ငါဟော၏။

၇-အဇကလာပကသုတ်

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဝါပြည် အဇကလာပက ဘီလူးနေရာ အဇကလာပက နတ်ကွန်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မှောင်မိုက်သော ညဉ့်ဝယ် လွင်တီးခေါင်၌ နေတော်မူ၏။ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရွာကျ၏။

ထိုအခါ အဇကလာပက ဘီလူးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြောက်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းကို ဖြစ်

စေလိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးအရပ်၌ “အက္ကုလ ပက္ကုလ” (ရဟန်း၊ ဤသူသည် အသားကို စားတတ်သော ဘီလူးတည်း) ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အသံကို ပြု၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘီလူးသဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

အကြင်အခါ၌ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ သီလ သမာဓိ စသော တရားတို့၌ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ၌ ဤပြုအပ်သော ကြောက်မက်ဖွယ် ဘီလူးရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ အက္ကုလ ပက္ကုလကို လည်းကောင်း လွန်မြောက်နိုင်၏။

၈-သင်္ဂါမဇိသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှာ ရောက်လာ၏။ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် ‘အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လာသည်’ ဟု ကြား၍ သားငယ်များကို ခေါ်ယူလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရင်း၌ နေသန့်စင်ခြင်းဖြင့် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် အရှင်သင်္ဂါမဇိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်သင်္ဂါ

မဇိအား “ရဟန်း၊ သားငယ်ရှိသော ကျွန်တော်မကို လုပ်ကျွေးပါလော့” ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်လေသော် အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် အရှင်သင်္ဂါမဇိအား “ရဟန်း၊ သားငယ်ရှိသော ကျွန်တော်မကို လုပ်ကျွေးပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အရှင်သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် ထိုကလေးကို အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ရှေ့၌ ချထား၍ “ရဟန်း၊ ဤကလေးသည် သင်၏ သားတည်း။ ထိုသားကို လုပ်ကျွေးလော့” ဟု ဖယ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ အရှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် မနီးမဝေး အရပ်သို့ ရောက်၍ ပြန်ကြည့်လတ်သော် ထိုကလေးကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ စကားလည်း မပြောသော အရှင်သင်္ဂါမဇိကို မြင်သောကြောင့် “ဤရဟန်းသည် သားဖြင့်လည်း အလိုမရှိ” ဟု ထိုမယားဟောင်းအား အကြံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်၍ ကလေးကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဖယ်သွားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိနှင့်တူသော ‘ဒိဗ္ဗစက္ခု’ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် အရှင်သင်္ဂါမဇိ မယားဟောင်း၏ ဤဖောက်ပြန်ပုံ သဘောကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -
 လာသော မယားဟောင်းကို မနှစ်သက်။ ပြန်သွားသည်ကို မစိုးရိမ်။ ကပ်ငြိတွယ်တာခြင်းမှ လွတ်သော သင်္ဂါမဇိ ရဟန်းကို ဗြာဟ္မဏဟု ငါဟော၏။

၉-ဇဋိလသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာမြို့ ဂယာသီသတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရသေ့တို့သည် ချမ်းအေးကုန်သော ဆောင်းဥတု ညဉ့်အခါ (တပို့တွဲ တပေါင်းလ တို့၏) အကြား ရှစ်ညဉ့်တို့ဝယ် ဆီးနှင်းကျရာ အခါ၌ ဤအကျင့်ဖြင့် စင်ကြယ်၏ဟု ဂယာဆိပ်၌ ၎င်းလည်း ၎င်းကြကုန်၏။ ပေါ်လည်း ပေါ်ကြကုန်၏။ ၎င်းခြင်း ပေါ်ခြင်းကိုလည်း ပြုကြကုန်၏။ ခပ်၍လည်း သွန်းလောင်းကြကုန်၏။ မီးကိုလည်း ပူဇော်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုများစွာသော ရသေ့တို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -
 ဤဂယာမြစ်ဆိပ်၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် ရေချိုး၏။ ရေကြောင့် စင်ကြယ်ခြင်းကား မဖြစ်နိုင်။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ သစ္စာသည် လည်းကောင်း၊ မဂ်ဖိုလ်တရားသည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စင်ကြယ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဗြာဟ္မဏ မည်၏။

၁၀-ဗာဟိယသုတ်

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
 ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သော
 ကြောင့် ဒါရုစီရိယ မည်သော ဗာဟိယသည် ရိုသေခြင်း၊ လေးမြတ်
 ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ ပူဇော်ခြင်း၊ တုပ်ဝပ်ခြင်းကို ခံယူလျက် သင်္ကန်း၊
 ဆွမ်း၊ ကျောင်း၊ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်
 ကို ရသည်ဖြစ်၍ သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ သုပ္ပါရကဆိပ်၌ နေ၏။ ထို
 အခါ ဒါရုစီရိယ မည်သော ဗာဟိယအား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍
 တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းရာ၌ လောက၌ ရဟန္တာတို့သည်
 လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်ကြသော သူတို့သည် လည်း
 ကောင်း ရှိကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်
 တည်းဟု ဤသို့ စိတ်အကြံသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယ၏ ရှေးဘဝက ဆွေမျိုးတော်ဖူးသော နတ်
 သားသည် စောင့်ရှောက်လိုသည်။ အစီးအပွားကို အလိုရှိသည်ဖြစ်
 ၍ သစ်သားအဝတ် ဝတ်သော ဗာဟိယ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်
 ဖြင့် သိသောကြောင့် ဗာဟိယရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗာဟိယကို “ဗာ
 ဟိယ၊ သင်သည် ရဟန္တာလည်း မဟုတ်၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်
 သူလည်း မဟုတ်။ အကြင် အကျင့်ဖြင့် သင်သည် ရဟန္တာလည်း
 ဖြစ်ရာ၏။ အရဟတ္တမဂ်သို့လည်း ရောက်ရာ၏။ သင့်အား ထို
 အကျင့်မျှသော်လည်း မရှိ” ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယသည် နတ်သားအား “နတ်နှင့်တကွသော
 လောက၌ ရဟန္တာသည် လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်
 သော သူတို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်အရပ်၌ နေကြကုန်သနည်း”
 ဟု မေးလေ၏။

“ဗာဟိယ၊ ဥတ္တရတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ သာဝတ္ထိမည်သော မြို့သည် ရှိ၏။ ထိုသာဝတ္ထိမြို့၌ သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ၌ နေတော်မူ၏။ ဗာဟိယ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာလည်း ဟုတ်၏။ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်းငှာ တရားကိုလည်း ဟော၏” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယသည် ထိုနတ်သား၏ ထိတ်လန့်စေမှုကြောင့် ထိုခဏ၌ပင် သုပ္ပါရက ဆိပ်ကမ်းမှ ဖယ်သွားလေ၏။ ခရီးအားလုံးတို့၌ တစ်ည၌အိပ်နေခြင်းဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စကြံသွားကုန်၏။ ထိုအခါ ဗာဟိယသည် ထိုရဟန်းတို့ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့ကို “အရှင်ဘုရားတို့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အဘယ်မှာ နေပါသနည်း။ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုပါကုန်၏” ဟု လျှောက်ထား၏။

“ဗာဟိယ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းအလိုငှာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဗာဟိယသည် လျင်မြန်သော သဘောရှိကာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဝင်လတ်သော် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော၊ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သော၊ ငြိမ်သက်သော၊ ဣန္ဒြေရှိသော၊ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသော၊ မြတ်သော သမထသို့ ရောက်သော၊ ယဉ်ကျေးသော၊ လုံခြုံသော၊ ရဟန်းဣန္ဒြေရှိသော၊ ရဟန္တာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကို သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သည်ကို မြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးဖြင့် တိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်

ဘုရား၊ အကြင်တရားတော်သည် တပည့်တော်၏ ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အစီးအပွားအလိုငှာ ချမ်းသာအလိုငှာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား ထိုတရားကို ဟောတော်မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊ ထိုတရားကို တပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါလော့” ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။

ဤသို့ လျှောက်ထားလတ်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိယကို “ဗာဟိယ၊ အခါမဟုတ်သေး၊ ဆွမ်းအလိုငှာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်နေ၏” ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဗာဟိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ အသက်အန္တရာယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ တပည့်တော်၏ အသက်အန္တရာယ်တို့ကို လည်းကောင်း သိနိုင်ခဲ့ပါ၏။ အကြင်တရားတော်သည် တပည့်တော်၏ ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အစီးအပွားအလိုငှာ ချမ်းသာအလိုငှာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား ထိုတရားကို ဟောတော်မူပါလော့။ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား၊ ထိုဘုရားကို တပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါလော့” ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိယကို “ဗာဟိယ၊ အခါမဟုတ်သေး၊ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းအလိုငှာ ဝင်နေ၏” ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဗာဟိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား ယင်းစကားကို လျှောက်ထား၏။

“ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ဗာဟိယ၊ သင်သည် ဤသို့ ကျင့်အပ်၏။

မြင်ရာ၌ မြင်ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကြားရာ၌ ကြားကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊
 တွေ့ရာ၌ တွေ့ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ သိရာ၌ သိကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု
 ဤသို့ သင်သည် ကျင့်အပ်၏။ ဗာဟိယ၊ အကြင်အခါ၌ သင်သည်
 မြင်ရာ၌ မြင်ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ကြားရာ၌ ကြားကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊
 တွေ့ရာ၌ တွေ့ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့၊ သိရာ၌ သိကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။
 ဗာဟိယ၊ ထိုအခါ သင်သည် ထိုရာဂ စသည်နှင့်တကွ မဖြစ်လတ္တံ့။
 ဗာဟိယ၊ အကြင်အခါ သင်သည် ထိုရာဂ စသည်နှင့်တကွ မဖြစ်
 လတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ ထိုအခါ သင်သည် ထိုရူပါရုံ စသည်၌ နှစ်သက်
 မှု၊ ပြစ်မှားမှု၊ တွေဝေမှု မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ၊ အကြင်အခါ ထို
 ရူပါရုံ စသည်၌ နှစ်သက်မှု၊ ပြစ်မှားမှု၊ တွေဝေမှု မဖြစ်လတ္တံ့။
 ဗာဟိယ၊ ထိုအခါ သင်သည် ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊
 တမလွန်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးစုံ ဘဝ၌ လည်းကောင်း
 မဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသည်ပင်လျှင် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးတည်း” ဟု ဟော
 တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယ မထေရ်အား ဤအကျဉ်းဖြစ်သော မြတ်စွာ
 ဘုရား တရားဟောခြင်းဖြင့် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မစွဲလမ်းမှု၍ အာ
 သဝေါ တရားတို့မှ စိတ်သည် လွတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗာဟိယ မထေရ်ကို ဤအကျဉ်း
 ဖြစ်သော ဆုံးမခြင်းဖြင့် ဆုံးမ၍ ဖယ်ကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ
 ဘုရား ဖယ်ကြွ၍ မကြာမီ နို့စို့ နွားငယ်ရှိသော နွားမသည် သစ်
 သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယ မထေရ်ကို ဝှေ့၍ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ
 ချ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းအလိုငှာ လှည့်လည်
 ၍ ဆွမ်းခံပြီးသည်မှ နောက်၌ ဆွမ်းခံရာမှ ဖယ်ကြွခဲ့ပြီးသော် များ

စွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သာဝတ္ထိမြို့မှ ထွက်တော်မူ၍ သေ
သော၊ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယကို မြင်၍ ရဟန်း
တို့ကို “ရဟန်းတို့၊ ဆောင်ယူကြလော့။ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်
သော ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို ညောင်စောင်းပေါ်သို့ တင်၍
ထုတ်ဆောင်လျက် မီးရှို့ကြကုန်လော့။ ထိုဗာဟိယ၏ စေတီကို
လည်း ပြုကြကုန်လော့။ ရဟန်းတို့၊ သင်တို့၏ သီတင်းသုံးဖော်
သည် သေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ
ဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သော ဗာဟိယ
၏ ကိုယ်ကောင်ကို ညောင်စောင်းပေါ်သို့ တင်၍ ထုတ်ဆောင်လျက်
မီးရှို့၍ ထိုဗာဟိယ၏ စေတီကိုလည်း ပြုလျက် မြတ်စွာဘုရားထံ
သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌
နေကြကုန်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ နေပြီးသော ထိုရဟန်းတို့သည်
မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား၊ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော
ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို မီးရှို့အပ်ပါပြီ။ ထိုဗာဟိယ၏ စေတီ
ကိုလည်း ပြုအပ်ပါပြီ။ ထိုဗာဟိယ၏ လားရာဂတိကား အဘယ်
ပါနည်း။ ရှေးရှုရောက်ရာ တမလွန်ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း”
ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထားကုန်၏။

“ရဟန်းတို့၊ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သော ဗာဟိယသည်
ပညာရှိ၏။ လောကုတ္တရာ အားလျော်စွာသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။
တရားတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲ။ ရဟန်း
တို့၊ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သော ဗာဟိယသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏”
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

အကြင်နိဗ္ဗာန်၌ အာပေါဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ပထဝီဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ တေဇောဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ဝါယောဓာတ်သည် လည်းကောင်း မတည်နိုင်။ ထိုနိဗ္ဗာန်၌ ကြယ်တို့သည် မတောက်ပကုန်။ နေသည်လည်း မတောက်ပ။ လ သည်လည်း မတောက်ပ။ အမိုက်တိုက်လည်း မရှိ။

အကြင်အခါ၌ သစ္စာလေးပါးကို သိသောကြောင့် မုနိ အမည်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်တိုင် နိဗ္ဗာန်ကို သိ၏။ နိဗ္ဗာန်ကို သိပြီးသည်မှ နောက်၌ ရုပ်မှ လည်းကောင်း၊ နာမ်မှ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာဆင်းရဲမှ လည်းကောင်း လွတ်၏။

၂။ မုစလိန္နွဝဂ်

၁-မုစလိန္နွသုတ်

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရဝေလတော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ကျည်းပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဝိမုတ္တိသုခကို ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ချမ်းအေးသောလေ နှိပ်စက်သည့် ခုနစ်ရက်စေ့သော အခါမဲ့မိုးကြီးသည် ရွာသွန်း၏။ ထိုအခါ မုစလိန္နွနဂါးမင်းသည် မိမိမိမာန်မှ ထွက်လာပြီးလျှင် 'မြတ်စွာဘုရားကို အအေး၊ အပူ၊ ခြင်၊ မှက်၊ လေ၊ နေပူ၊ မြေ၊ ကင်း၊ သန်းတို့၏ အတွေ့သည် မဖြစ်ပါစေလင့်' ဟု နှလုံးသွင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို အခွေတို့ဖြင့် ခုနစ်ပတ် ရစ်ပတ်၍ ဦးထိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကို မိုးလျက် တည်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထ၏။ ထိုအခါ မုစလိန္နွနဂါးမင်းသည် ကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက်ပျောက်ပျက် ကင်းစင်သည်ကိုသိ၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မှ အခွေတို့ကို ဖြေ၍ မိမိအသွင်ကို ပယ်ဖျောက်ကာ လုလင်အသွင်

ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက်၌ ရပ်တည်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

မဂ်ဉာဏ်လေးပါး တည်းဟူသော ရောင့်ရဲခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ ထင်ရှားသိပြီးသော တရားရှိသည့် ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို မြင်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် အား နိဗ္ဗာန်ဟူသော ဝိဝေကသည် ချမ်းသာ၏။ လောက၌ အမျက်မထွက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ စောင့်စည်းခြင်းသည် လည်းကောင်း ချမ်းသာ၏။

လောက၌ ကာမဂုဏ်တို့ကို လွန်မြောက်ခြင်း ဟု ဆိုအပ်သော စွဲမက်မှုရာဂ ကင်းသည့် အဖြစ် သည် ချမ်းသာ၏။ ငါဟူသော မာန်ကို ဆုံးမနိုင်ခြင်းသည် စင်စစ် အမြတ်ဆုံး ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်၏။

၂-ရာဇသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖယ်ခဲ့ကြ၍ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်၌ စုဝေး ထိုင်နေကြကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့အား အကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့၏ အကြားစကား မပြီးပြတ်သေးမီ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါ ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူ၍ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေ

တော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့၊ ယခုအခါ အဘယ်စကား ဖြင့် စုဝေး နေထိုင်ကြကုန်သနည်း။ စုဝေး နေထိုင်ကုန်သော သင် တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော အကြားစကားသည် အဘယ်နည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့အား တရားသဘင်မဏ္ဍပ်၌ စုဝေး ထိုင်နေကြကုန်စဉ် ငါ့ရှင်တို့ မာဂတိုင်းရှင် ဘုရင်မိမိသာရ မင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် လည်း ကောင်း၊ ဤမင်းနှစ်ဦးတို့တွင် အဘယ်မင်းသည် ပိုလွန်၍ များသော ဥစ္စာရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော အတွင်းအပ အသုံးအဆောင် ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော ကျီကြာဘဏ်တိုက် ရှိသနည်း၊ ပို လွန်၍ များသော တိုင်းပြည် ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော ဆင် မြင်း စသော ယာဉ်ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ များသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ ကြီးမားသောဘုန်းကံ ရှိသနည်း၊ ပိုလွန်၍ ကြီး သော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိသနည်းဟု ဤအကြားစကားသည် ဖြစ် ပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအကြားစကား မပြီးပြတ် သေးမီ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကုန်သော အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့အား ဤသို့သဘောရှိသော စကားမျိုးကို ပြောဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ရဟန်းတို့၊ စုဝေး နေထိုင်ကြကုန်သော သင်တို့ သည် တရားစကား ပြောဆိုမှုကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သော ဆိတ် ဆိတ်နေမှုကို လည်းကောင်း ဤကိစ္စနှစ်ပါးကိုသာ ပြုအပ်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -
 လောက၌ ကာမချမ်းသာသည် လည်းကောင်း၊
 နတ်၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာသည် လည်းကောင်း ဤ
 ချမ်းသာတို့သည် တဏှာကုန်ရာ ချမ်းသာ၏ တစ်
 ဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစ်စိတ်ကိုမျှ မမီနိုင်
 ကုန်။

၃-ဒဏ္ဍသုတ်

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
 ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော သူငယ်တို့
 သည် သာဝတ္ထိမြို့နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်း၏ အကြား၌ မြွေကို တုတ်
 ဖြင့် ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်
 အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်
 တော်မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား
 သည် သာဝတ္ထိမြို့နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်း၏ အကြား၌ မြွေကို တုတ်
 ဖြင့် ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲကြသော များစွာသော သူငယ်တို့ကို မြင်တော်
 မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ
 တော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -
 အကြင်သူသည် မိမိ၏ ချမ်းသာကို ရှာမှီးသည်
 ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို
 တုတ်၊ လှံကန် စသည်ဖြင့် ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲ၏။
 ထိုသူသည် တမလွန်ဘဝ၌ ချမ်းသာကို မရနိုင်။

အကြင်သူသည် မိမိ၏ ချမ်းသာကို ရှာမှီး
သည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို အလိုရှိသော သတ္တဝါတို့ကို
တုတ် လှံကန် စသည် ဖြင့် မရိုက်နှက် မညှဉ်းဆဲ၊
ထိုသူသည်သာ တမလွန်ဘဝ၌ ချမ်းသာကို ရနိုင်
၏။

၄-သက္ကာရသုတ်

အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇောတဝန်ကျောင်း
၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လည်း
ကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာတို့သည် လည်းကောင်း အရိအသေပြုမှု
အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကြရလျက်
သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော
ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရ၏။ သာသနာတော် ပြင်ပဖြစ်သော
တိတ္ထိ ပရိပိုဇ်တို့သည်ကား အရိအသေပြုမှု၊ အလေးပြုမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊
ပူဇော်မှု၊ တုပ်ဝပ်မှုကို မခံယူကြရကုန်ဘဲ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း
သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို
မရရှိကြကုန်။

ထိုအခါ သာသနာတော် ပြင်ပ ဖြစ်သော တိတ္ထိ ပရိပိုဇ်တို့
သည် မြတ်စွာဘုရားအား လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာအား လည်း
ကောင်း အရိအသေပြုသည်ကို သည်းမခံနိုင်ကြသောကြောင့် ရွာ
၌ လည်းကောင်း၊ တော၌ လည်းကောင်း ရဟန်းတို့ကို မြင်ကြလျှင်
ယုတ်မာကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက်
ကုန်၏။ ချုပ်ချယ်ကုန်၏။ နှောင့်ယှက်ကုန်၏။ ထိုအခါ များစွာ
သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ

ဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာ
ဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ
တော်မူ၍ ထိုသို့သော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

ရွာ၌ လည်းကောင်း၊ တော၌ လည်းကောင်း
ချမ်းသာ ဆင်းရဲနှင့် တွေ့ထိသော် ဤချမ်းသာ ဆင်းရဲ
သည် မိမိကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး
ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်၏ဟု အစွဲမထားရာ။
တွေ့ထိခြင်းတို့သည် ခန္ဓာငါးပါးကို စွဲ၍ တွေ့ထိ
ကုန်၏။ ခန္ဓာငါးပါး မရှိသူကို အဘယ်အကြောင်း
ကြောင့် တွေ့ထိခြင်းတို့သည် တွေ့ထိနိုင်ကုန်အံ့
နည်း။

၅-ဥပါသကသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဣစ္ဆာနဂ်လ ရွာသား ဥပါ
သကာ တစ်ယောက်သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြုဖွယ်
ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ထိုဥပါသကာသည် သာဝတ္ထိ
မြို့၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးစီးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး
လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။
တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေသော ထိုဥပါသကာအား မြတ်စွာဘုရား
သည် “ဥပါသကာ၊ ဤငါ့ထံသို့ လာသော အလှည့်အကြိမ်ကို
ကြာမြင့်မှ သင်ပြုတိ၏” ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်

ရန် ချဉ်းကပ်လိုသည်မှာ ကြာမြင့်လှပါပြီ။ သို့သော်လည်း တပည့်တော်သည် ထိုထိုဤဤ ပြုဖွယ် အမှုကြီးငယ်တို့ဖြင့် ကြောင့်ကြရိပါ၏။ တပည့်တော်သည် ဤသို့ ကြောင့်ကြအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသို့သော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -
တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက် မင်္ဂကိစ္စကို ပြုပြီးဖြစ်၍ အကြား အမြင်များလျက် တစ်စုံတစ်ခု ကြောင့်ကြမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသူသည် အမှန်စင်စစ် ချမ်းသာ၏။ ကြောင့်ကြမှုရှိ၍ ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်သူကို ရှုလော့၊ သူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ယောက် အပေါ်၌ တွယ်တာစွဲလမ်းသည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်း၏။

၆-ဂမ္ဘီနီသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ပရိပိုဇ်၏ မယားဖြစ်သူ ပရိပိုဇ်မငယ်သည် ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် သားဖွားချိန်နီး၏။ ထိုအခါ ပရိပိုဇ်မသည် ထိုပရိပိုဇ် ယောက်ျားကို “ပုဏ္ဏား၊ သင် သွားချေပါလော့။ ငါ သားဖွားရန်အတွက် ဆီကို ဆောင်ယူချေပါလော့” ဟု ပြောဆို၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသော် ထိုပရိပိုဇ် ယောက်ျားသည် ထိုပရိပိုဇ်မကို “ရှင်မ၊ ငါသည် အဘယ်မှ ဆီကို ဆောင်ယူရအံ့နည်း” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်း၏ ကျီကြ ဘဏ္ဍာတိုက် ဝယ် သမဏအား လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏအား လည်းကောင်း ထောပတ်နှင့် ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက်ခြင်းငှာ ပေးလှူ၏။ ဆောင်ယူခြင်းငှာကား မပေးလှူ။

ထိုပရိပိုဇ် ယောက်ျားအား ‘ငါသည် ပသေနဒီ ကောသလ မင်း၏ ကျီကြ ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ သွား၍ ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက် ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြီးလျှင် ဤပရိပိုဇ်မ သားဖွားရန်အတွက် ဆီကို အန်၍ ပေးရပါမူ ကောင်းလေစွ’ ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုပရိပိုဇ် ယောက်ျားသည် ပသေနဒီ ကောသလ မင်း၏ ကျီကြ ဘဏ္ဍာတိုက်သို့ သွား၍ ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက် ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြီးလျှင် ဆီကို အန်ထုတ်ခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်၊ ဝမ်းလျှောကျစေခြင်းငှာလည်း မစွမ်းနိုင်။ ထိုပရိပိုဇ် ယောက်ျား သည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ ဖြင့် တွေ့ထိသောကြောင့် ကိုယ်ကို ထိုမှ ဤမှ လူးလှိမ့်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင် ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် ကုန်သော စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသည် ဖြစ်၍ ထိုမှ ဤမှ လူးလှိမ့်နေသော ထိုပရိပိုဇ်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ တော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

ကြောင့်ကြမှု မရှိသူတို့သည် စင်စစ် ချမ်းသာ ကုန်၏။ အရိယာမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သူတို့သည် ကြောင့်ကြမှု မရှိကုန်။ ကြောင့်ကြမှုရှိ၍ ပင်ပန်းခြင်း

သို့ ရောက်သောသူကို ရှုလော့။ သူတစ်ယောက်
သည် သူတစ်ယောက်အပေါ်၌ တွယ်တာစွဲလမ်း
သည် ဖြစ်၍ ပင်ပန်း၏။

၇-ကေပုတ္တကသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥပါသကာ တစ်ယောက်
၏ ချစ်အပ် နှစ်သက်အပ်သော တစ်ဦးတည်းသော သားသည်
ကွယ်လွန်လေ၏။

ထိုအခါ စိုစွတ်သောအဝတ် စိုစွတ်သော ဆံပင် ရှိကုန်သော
များစွာသော ဥပါသကာတို့သည် နေ့ခင်းအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရား
ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်
၌ ထိုင်ကြကုန်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကြသော ထိုဥပါသကာ
တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ဥပါသကာတို့၊ သင်တို့သည် အဘယ့်
ကြောင့် ငါ့ထံသို့ နေ့လယ်ချည်း အချိန်၌ ချဉ်းကပ်ကုန်သနည်း”
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ထိုဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရား
အား “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ချစ်အပ် နှစ်သက်အပ်သော
တစ်ဦးတည်းသော သားသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် စိုစွတ်
သောအဝတ်၊ စိုစွတ်သော ဆံရှိသော တပည့်တော်တို့သည် နေ့
မွန်းတည့်ချိန်၌ အရှင်ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပါကုန်၏” ဟု လျှောက်
၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ
တော်မူ၍ ထိုသို့သော အချိန်၌ ဤဥပါသကာကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

ချစ်အပ်သော သဘောရှိသော၊ ရုပ်က္ခန္ဓာ စသည် တို့၌ သာယာမှုဖြင့် တပ်မက်ကြသော နတ်အပေါင်း တို့သည် လည်းကောင်း၊ လူအပေါင်းတို့သည် လည်း ကောင်း ဆင်းရဲကုန်လျက် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၍ သေမင်း ၏ အလိုသို့ လိုက်ပါကြရကုန်၏။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ည၌၌ လည်းကောင်း မေ့လျော့ခြင်းမရှိဘဲ ချစ်အပ် သော သဘောရှိသော ခန္ဓာငါးပါးကို စွန့်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့သည့် သေမင်း သုံးသပ်အပ်သော ဝဋ်ဆင်းရဲ အမြစ်ကို တူးဖြိုနိုင် ကုန်၏။

၈-သုပ္ပဝါသာသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ကုဏ္ဍိကာမြို့ ကုဏ္ဍဓာနတော ၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပ ဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ် လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ ထိုသုပ္ပဝါသာ မင်းသမီး သည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ ဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော် 'မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိ သော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှာ တရားဟော၏။ ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာ လေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပေစွတကား။ သံဃာတော်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှာ ကောင်းစွာကျင့် တော်မူ၏။ ကောင်းစွာကျင့်တော်မူပေစွတကား။ နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့

သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ။ အလွန်ချမ်းသာလေစွတကား’ ဟု ဤသုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏။

ထို့နောက် ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခင်ပွန်းသည်ကို ခေါ်၍ “အရှင်သား၊ သင်သည် လာပါလော့။ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါလော့။ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း၊ ဆင်းရဲကင်းခြင်း၊ လျင်စွာထနိုင်ခြင်း၊ ခွန်အားရှိခြင်း၊ ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလျှောက်ပါချေလော့။

“ ‘အရှင်ဘုရား၊ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှာ တရားဟော၏။ ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပေစွတကား။ သံဃာတော်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှာ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏။ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပေစွတကား။ နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ။ အလွန်ချမ်းသာလေစွတကားဟု ဤသုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏’ ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုကောလိယ မင်းသားသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစေသတည်း။ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားစေသတည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ”

ထိုကောလိယ မင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ကောလိယ မင်းသားသည် ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်ပြီးသော၊ ရောဂါ မရှိမူ၍ ချမ်းသာခြင်းရှိသော ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာကို မြင်၍ ကောလိယ မင်းသားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။ “အချင်းတို့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကြီးသောတန်ခိုး၊ ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ။ အချင်းတို့၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပေစွ။ မြတ်စွာ ဘုရား မိန့်ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်၏” ဟု နှစ်လိုခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက် ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခင်ပွန်း သည်ကို ခေါ်၍ “အရှင်သား၊ လာပါဦးလော့။ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါလော့။ ‘အရှင်ဘုရား၊ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည်

ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်ပါ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူတကွ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ ဆွမ်းတို့ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သည်းခံသာယာတော်မူပါ’ ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ထားလော့” ဟု ပြောဆို၏။

ကောလိယ မင်းသားသည် “ကောင်းပြီ” ဟု ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို နက်ဖြန်အလိုငှာ ဆွမ်းစားပင့် ဖိတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ထိုဥပါသကာသည်ကား အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို ခေါ်၍ “မောဂ္ဂလာန် လာဦးလော့။ ဥပါသကာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဥပါသကာကို ဤသို့ ပြောဆိုလော့။ ‘ဥပါသကာ’ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ယခုအခါ ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်၏။ သုပ္ပဝါသာ မင်းသမီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်၏။ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ၊ သင်ကား နောက်မှကျွေးပါ’

ဟု ပြောချေလော့။ ဤဥပါသကာသည် သင်၏ အလုပ်အကျွေး တည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ကောင်းပါပြီ”

အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ ဥပါသကာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဥပါသကာကို ထိုသို့ မိန့်ဆို ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် တပည့်တော် ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အသက်ကို လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါတရားကို လည်းကောင်း ဤသုံးပါးသော တရားတို့ကို အာမခံ နိုင်ပါမူ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ။ တပည့်တော်ကား နောက်မှ ကျွေးပါမည်” ဟု လျှောက်၏။

“ဥပါသကာ၊ ထိုတရား သုံးပါးတို့တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အသက်ကို လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးသော တရား တို့ကို ငါ အာမခံနိုင်၏။ သဒ္ဓါတရားကိုမူကား သင်သည်ပင်လျှင် အာမခံလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် တပည့်တော် ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အသက်ကို လည်းကောင်း၊ တရားနှစ်ပါးတို့ကို အာမခံနိုင်ပါမူ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ။ တပည့်တော်က နောက် မှ ကျွေးပါမည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ထိုဥပါသကာကို သိ စေပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား “အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ထိုဥပါသကာကို အသိပေးခဲ့ပါ

ပြီ။ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်း
ကျွေးပါစေ။ ထိုဥပါသကာသည် နောက်မှ ကျွေးပါလိမ့်မည်” ဟု
လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်
ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်
ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သည့် တိုင်အောင်၊ တားမြစ်သည့်
တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုသူငယ်ကိုလည်း မြတ်စွာ
ဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာအားလုံးကို ရှိခိုးစေ၏။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ထိုသူငယ်ကို “သူငယ်၊ သင့်အား
ခန့်ကျန်း၏လော။ မျှတ၏လော။ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကင်းပါ၏လော”
ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား သာရိပုတ္တရာ၊ တပည့်တော်အား အဘယ်မှာ
ခန့်ကျန်းပါအံ့နည်း။ မျှတပါအံ့နည်း။ တပည့်တော်သည် ခုနစ်နှစ်
တို့ ပတ်လုံး သွေးအိုင်ထဲ၌ နေခဲ့ရပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် “ငါ၏
သားသည် တရားစစ်သူကြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အတူတကွ
ပြောဆို၏” ဟု နှစ်လိုခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်း
ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပ
ဝါသာအား နှစ်လိုဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်သည်
ကို သိသောကြောင့် ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာကို “သုပ္ပ
ဝါသာ သင်သည် ဤသားမှတစ်ပါး ဤသို့ သဘောရှိသော သား
မျိုးကို အလိုရှိသေးသလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်မသည် ဤသားမှတစ်ပါး ဤ

သို့ သဘောရှိကုန်သော သားခုနစ်ယောက်တို့ကို အလိုရှိပါသေးသည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသို့သော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

မသာယာအပ်သော သဘောတရားသည်
သာယာဖွယ် အသွင်သဘောဖြင့် လည်းကောင်း၊
မချစ်ခင်အပ်သော သဘောတရားသည် ချစ်ခင်ဖွယ်
အသွင်သဘောဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသော
သဘောတရားသည် ချမ်းသာဖွယ် အသွင်သဘော
ဖြင့် လည်းကောင်း မေ့လျော့နေသူကို လွှမ်းမိုးဖိစီး၏။

၉-ဝိသာခါသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ တစ်ခုသော ကိစ္စရပ်သည် ပသေ နဒီ ကောသလမင်းနှင့် စပ်ဆိုင်နေ၏။ ထိုကိစ္စကို ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ဝိသာခါ အလိုအတိုင်း မပြီးစေ။

ထိုနောက် မိဂါရမာတာ ဝိသာခါသည် နေ့လယ်ကောင် အချိန်၌ပင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေသော မိဂါရမာတာ ဝိသာခါကို မြတ်စွာဘုရားသည် “ဝိသာခါ သင်သည် ယခုနေ့လယ် အချိန်၌ အဘယ်မှ လာသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုသော ကိစ္စရပ်သည် ပသေ

နဒီ ကောသလမင်းနှင့် စပ်ဆိုင်နေ၏။ ထိုကိစ္စကို ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် ကျွန်ုပ်အလိုအတိုင်း မပြီးပါစေ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

သူတစ်ပါး အလိုလိုက်ရမှု ဟူသမျှသည် ဆင်းရဲ၏။ အစိုးရမှု ဟူသမျှသည် ချမ်းသာ၏။ မှန်လှ၏။ ရောဂါလေးပါးမှ လွန်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် သတ္တဝါတို့သည် သူတစ်ပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ပင်ပန်းကြရကုန်၏။

၁၀-ဘဒ္ဒိယသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယမြို့ သရက်တော၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသမီး ကာဠိဂေါဓ၏ သားဖြစ်သော အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ “ဪ ချမ်းသာပေစွ၊ ဪ ချမ်းသာပေစွ” ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

ယင်းသို့ မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်သည်ကို များစွာသော ရဟန်းတို့ ကြားကြ၍ ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။ “ငါ့ရှင်တို့၊ မချွတ်ဧကန် ကာဠိဂေါဓ၏ သား အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် မမွေ့လျော်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုအရှင်ဘဒ္ဒိယသည် လူ့ဘဝက ခံစားခဲ့ဖူးသော မင်းစည်းစိမ်ကို အစဉ်အောက်မေ့လျက် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်

၌ နေသည်ဖြစ်စေ ဪဠာ ချမ်းသာပေစွ၊ ဪဠာ ချမ်းသာပေစွဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏” ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို ခေါ်၍ “ရဟန်း လာလော့၊ ငါ၏ စကားဖြင့် ဘဒ္ဒိယရဟန်းကို ‘ငါ့ရှင်ဘဒ္ဒိယ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏’ ဟု ခေါ်ချေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ”

ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို ဝန်ခံ၍ အရှင်ဘဒ္ဒိယထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပြောကြား၏။ အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုရဟန်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် “ဘဒ္ဒိယ သင်သည် တော၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေ သည်ဖြစ်စေ ‘ဪဠာ ချမ်းသာပေစွ၊ ဪဠာ ချမ်းသာပေစွ’ ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏ဟု ငါကြားရခြင်းသည် မှန်သလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ဟု လျှောက်ထား၏”

“ဘဒ္ဒိယ သင်သည် အဘယ်အကြောင်းကို သိမြင်သော ကြောင့် ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်သနည်း”

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရှေးလူအဖြစ်ဖြင့် မင်းပြု

စဉ် နန်းတော်အတွင်း နန်းတော်ပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို
 ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ပါ၏။ မြို့တွင်းမြို့ပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်
 ကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ပါ၏။ ဇနပုဒ်အတွင်း ဇနပုဒ် အပြင်၌လည်း
 အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ပါ၏။ အရှင်ဘုရား ထို
 တပည့်တော်သည် ဤသို့ စောင့်ရှောက်အပ် လုံခြုံစေအပ်သည်
 ဖြစ်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည် ဖြစ်၍ နေရပါ၏။
 အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ယခုအခါ၌မူကား တော၌ နေသည်
 ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေ
 သည်ဖြစ်စေ မကြောက်မရွံ့ မထိတ်မလန့်သည် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်
 တည်း ကြောင့်ကြမဲ့ ကြက်သီးမွေးညင်း မထဘဲ သူတစ်ပါးနှင့်
 စပ်သော အသက်မွေးခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သားသမင် စိတ်ထားဖြင့်
 နေရပါ၏။ အရှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤအကြောင်းကို
 သိမြင်သည်ဖြစ်၍ တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်
 ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ ‘ဪ ချမ်းသာပေစွ၊
 ဪ ချမ်းသာပေစွ’ ဟု မပြတ် ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်ပါ၏။”

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ
 တော်မူ၍ ထိုသို့သော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတွင်းစိတ်၌ အမျက်ဒေါသ
 တို့သည် မရှိကုန်၊ ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း ပျက်စီးခြင်း
 ကိုလည်း လွန်မြောက်၏။ ဘေးကင်း၍ ချမ်းသာ
 သော ကြောင့်ကြကွာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့
 သည်ပင် မြင်ရန် မစွမ်းနိုင်ကုန်။

၃။ နန္ဒဝဂ်

၁-ကမ္ပဝိပါကဇေတု

အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်။

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ တင်ပျဉ်ခွေပြီးလျှင် ရှေးကံ၏ အကျိုးကြောင့် ဖြစ်သော၊ ထက်မြက်ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားသော ဆင်းရဲ ဝေဒနာကို သည်းခံလျက် အမှတ်ရမှုသတိ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ် သမ္ပဇဉ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မပင်မပန်း ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ တော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

ကံအလုံးစုံကို စွန့်ပယ်ပြီး၍ ရှေးကပြုဖူးသော ရာဂ စသော မြူကို ခါထုတ်လျက် ငါ ငါဟု မစွဲ လမ်းဘဲ တည်သော တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား မိမိကို လုပ်ကျွေး ပြုစုရန်အတွက် လူအပေါင်းကို ပြောဆိုခြင်းငှာ အလိုမရှိ။

၂-နန္ဒသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း ဌိ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ညီ မိထွေး တော်၏ သားဖြစ်သော အရှင်နန္ဒသည် များစွာသော ရဟန်းတို့ အား ‘ငါ့ရှင်တို့ ငါသည် မပျော်ရွှင်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့် နေရပါ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်း နိုင်တော့ပါ။ သိက္ခာချ၍ လူထွက်တော့အံ့’ ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီး သော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို ခေါ်၍ “ရဟန်း လာလော့၊ ငါဘုရား၏ စကားဖြင့် နန္ဒရဟန်းကို ‘ငါ့ရှင် နန္ဒ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏’ ဟု ခေါ်ချေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ”

ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အရှင် နန္ဒထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အရှင်နန္ဒကို “ငါ့ရှင်နန္ဒ သင့်ကို မြတ်စွာ ဘုရား ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏။

“ငါ့ရှင် ကောင်းပါပြီ”

အရှင်နန္ဒသည် ထိုရဟန်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။

တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်သော အရှင်နန္ဒကို “နန္ဒ သင်သည်

မြတ်စွာဘုရား၏ ဥဒါန်းစကားများ

သိက္ခာချ၍ ‘လူထွက်တော့အံ့’ ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏ဟု ငါကြားရသည်ကား မှန်သလော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား မှန်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

“နန္ဒ သင်သည် အဘယ်ကြောင့်နည်း”

“အရှင်ဘုရား တစ်ဝက်သာ ဖြီးပြီးသော ဆံပင်တို့ဖြင့် သာကီဝင် မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီသည် တပည့်တော်အိမ်မှ ထွက်လာစဉ် တပည့်တော်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုလျက် ‘အရှင်သား လျင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့ပါ’ ဟု ဤသို့ ပြောဆိုပါ၏။ အရှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်သည် ထိုစကားကို မပြတ် အောက်မေ့သောကြောင့် မပျော်ရွှင်ဘဲ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်နေရပါ၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ သိက္ခာချ၍ လူထွက်ပါအံ့” ဟု လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် အားရှိသော ယောက်ျားသည် ကွေးသောလက်ကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူပင် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့လျက် တာဝတိံသာ နတ်ဘုံတို့၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုအခါ ခိုခြေအဆင်းရှိကုန်သော နတ်သမီး ငါးရာတို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းထံသို့ ခစားရန် လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒကို “နန္ဒ သင်သည် ခိုခြေအဆင်း ရှိကုန်သော ဤနတ်သမီး ငါးရာတို့ကို မြင်၏လော” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ မြင်ပါ၏” ဟု လျှောက်ထား၏။

“နန္ဒ ထိုအရာကို သင် အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း၊ သာကီ

ဝင် မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီနှင့် ခိုခြေအဆင်းရှိသော ဤနတ်သမီး ငါးရာတို့သည် အဘယ်ကပို၍ အဆင်းလှပသနည်း။ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ်ရှိသနည်း။ ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ နား နှာခေါင်း ပြတ်ကာ ကိုယ်အင်္ဂါပျက်စီးသော မျောက်မကဲ့သို့ ဤအတူ ဤနတ်သမီး ငါးရာတို့ကို ထောက်ဆလျှင် သာကီဝင် မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီသည် မိန်းမ ဟူသော အရေအတွက်သို့ပင် မဝင်ပါ။ တစ်စိတ်မျှ မမီပါ။ မနှိုင်းစာလောက်ပါ။ စင်စစ်မှာကား ဤနတ်သမီး ငါးရာတို့ကသာ ပို၍ အဆင်းလှပါကုန်၏။ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ် ရှိပါကုန်၏။ ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

“နန္ဒ သာသနာတော်၌ ပျော်ရွှင်စွာနေလော့၊ နန္ဒ ပျော်ရွှင်စွာနေလော့၊ ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်သမီး ငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန်အတွက် ငါတာဝန်ယူ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အတွက် ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်သမီး ငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရား တာဝန်ယူနိုင်ပါမူ တပည့်တော်သည် သာသနာတော်တွင်းဝယ် ဘုရားရှင်ထံတော်၌ ပျော်ရွှင်စွာနေပါတော့မည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်နန္ဒ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်၍ တာဝတိံသာ နတ်တို့ပြည်မှ ကွယ်ခဲ့လျက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရား၏ ညီ မိထွေးတော်၏ သား ဖြစ်သော အရှင်နန္ဒသည် နတ်သမီးတို့ကို ရလိုမှုကြောင့် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုအရှင်နန္ဒအား ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်

သမီး ငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရားက တာဝန်ယူသတတ်” ဟု ကြားကြကုန်၏။

အရှင်နန္ဒ၏ အပေါင်းအဖော် ရဟန်းတို့သည် အရှင်နန္ဒကို “အရှင်နန္ဒသည် နတ်သမီးတို့ကို ရလိုမှုကြောင့် မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သတဲ့။ ထိုအရှင်နန္ဒအတွက် ခိုခြေအဆင်းရှိသော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရားက တာဝန်ယူခဲ့သတဲ့။ အရှင်နန္ဒသည် ကြေးစား ဖြစ်လေစွတကား၊ အရှင်နန္ဒသည် ကုန်ဝယ်သူ ဖြစ်လေစွတကား” ဟု သူခစား ဟူသော စကားလုံးဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကုန်ဝယ်သူ ဟူသော စကားလုံးဖြင့် လည်းကောင်း ကျီစယ် ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ အရှင်နန္ဒသည် အပေါင်းအဖော် ရဟန်းတို့၏ သူခစား ဟူသော ကျီစယ်ချက် ကုန်ဝယ်သူ ဟူသော ကျီစယ်ချက်ကြောင့် ငြီးငွေ့ ရှက်နိုး စက်ဆုတ်သည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့မလျော့ ပြင်းထန်သော ဝီရိယရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်ထားသော စိတ်ရှိလျက် နေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးသားများ အလိုရှိအပ်သော အတုမရှိ မြတ်သောအကျင့်၏ အဆုံး အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ဘဝ၌သာ လျှင် ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ကပ်ရောက်ကာ နေ၏။

“ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ။ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ။ ဤကိစ္စအလိုငှာ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိပြီ” ဟု သိ၏။ အရှင်နန္ဒသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သားတစ်ယောက်သည် ညဉ့်သန်းခေါင် လွန် ပြီးသောအခါ အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းအရောင်ရှိသည် ဖြစ်၍ ဇေတဝန်ကျောင်း တစ်ခုလုံးကို တောက်ပစေလျက် မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ညီ မိထွေးတော်၏ သား အရှင်နန္ဒသည် အာသဝေါတရား ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါမရှိ သော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ် ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌သာလျှင် ကိုယ်တိုင်ထူး သော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍နေ၏။

ထိုအကြောင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်၌လည်း ထင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အရှင်နန္ဒသည် ထိုညဉ့်ကို လွန်သောအခါ မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်အတွက် ခိုခြေအဆင်းရှိကုန်သော နတ်သမီး ငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရား တာဝန်ယူပါ၏။ အရှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် ထိုတာဝန်ကို ယူခြင်းမှ လွတ်ပါပြီ”

“နန္ဒ အကြင်အခါ သင်၏ စိတ်သည် စွဲလမ်းမှုကင်းလျက် အာသဝေါတို့မှ လွတ်၏။ ထိုအခါ ငါသည် ထိုတာဝန်ယူခြင်းမှ လွတ်ပြီ” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိ တော်မူ၍ ထိုသို့သော အချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏ -

အကြင်ရဟန်းအား ကိလေသာညွှန်ကို ကူး
 မြောက်အပ်၏။ ကာမ ဟူသော ဆူးငြောင့်ကို နင်း
 နယ် ချိုးဖျက်အပ်၏။ တွေဝေခြင်း မောဟကုန်ခြင်း
 သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ချမ်းသာဆင်းရဲ
 တို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်။

၃-ယသောဇသုတ်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း
 တော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယသောဇ အမှူး
 ရှိသော ရဟန်းငါးရာတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို
 ဖူးမြော်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ထိုအာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း
 နေ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ အတုံ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်
 ကြလျက် အိပ်ရာနေရာတို့ကို ခင်းစေကြပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်း
 တို့ကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းကြလျက် ဆူညံသော အသံကျယ်လောင်
 သော အသံရှိကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ၊
 ငါးလှရာ၌ တံငါတို့ကဲ့သို့ ထိုဆူညံသောအသံ ကျယ်လောင်သော
 အသံရှိသော ထိုသူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အရှင်ဘုရား၊ သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်
 ရန် လာရောက်သော ယသောဇ အမှူးရှိသော ရဟန်းငါးရာတို့ပါ
 တည်း” ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ၊ သို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏ စကားဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ကို
 ‘အရှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏’ ဟု ပြောဆိုလော့”
 ဟု မိန့်တော်မူ၏။